

HET VPRO-PROGRAMMA CAFÉ DE LIEFDE hield een verhalenwedstrijd. Het thema: een onenightstand. De jury: chef *Volkscrant magazine* José Rozenbroek, Joost Nijssen van uitgeverij Podium en eindredacteur van *Café de Liefde* Bram van Splunteren. De prijs: een verfilming van het verhaal, die 24 oktober wordt uitgezonden op tv, en publicatie in dit magazine. De winnares: Rita Spijker.

onenightstand

Mompelend spreekt ze zichzelf toe.

'Kom Suus, doorlopen meisje.'

Is dat werkelijk haar eigen hand? Als een jonge duif ligt hij op de metalen leuning.

'Duiffies, duiffies...'

Haar zang klinkt hol. De gang strekt zich verlaten uit, als een schemerige tunnel.

Ineens weigert de rechtervoet verdere stappen te ondernemen. Bleek en benig hangt hij boven de vloer. Wat bezield dat ding in hemelsnaam? Suus frons. Knikt, fluistert.

'Toespraak.'

Soms moet ze haar lichaam geruststellen, zoals bij een bang kind. Ze zet zich schrap, buigt voorzichtig voorover.

'Toe maar duifje, vlieg maar. De kust is veilig, toe maar.'

Verdorie, het beven begint weer. Ze legt nu ook haar andere hand stevig op de leuning.

Ha, er komt leven in de rare lange tenen. Zie je wel. De bungelende voet landt schokkerig op het glanzende linoleum.

'Komaan. Ooievaar en sprinkhaan. Suusje, Suusje. Goed gedaan.'

Zuchtend vervolgt ze haar weg. Wat hoort ze nu weer? Een vreemde vogel.

'Klinkt als man.' Ze fluistert.

Het geluid komt van achter de deur aan haar linkerkant. Met gespitse oren en schuin geheven hoofd blijft ze staan luisteren. Loshangende witte haren hangen als een ragfijn gordijn over haar schouder. Suus verlangt naar meer. Ze legt haar oor tegen het koele hout. Het kreunen wordt luider.

'Wie niet weg is, is gezien, ik kom...'

Resoluut zet ze haar schouder tegen de deur. Deze gaat gemakkelijk open.

In de deuropening blijft ze stil staan. Langzaam wennen haar ogen aan het halfduister.

Het ganglicht weeft een glanzend aureool om haar lange haren en de contouren van de enkellange nachtpon.

De man in het bed verstijft. Met open mond staart hij naar de verschijning in de deuropening. Dan, alsof hij zijn ogen niet gelooft, hervat hij het kreunen.

In het zachte schijnsel van het nachtlampje lijkt de schuifelende tred van Suus nog het meest op schrijden. De deur valt geruisloos in het slot. Bij het bed blijft ze staan. Ze kijkt naar het kreunende hoofd op het kussen.

Gefascineerd staart ze naar het wit dat tussen de bijna gesloten oogleden kiert. Plotseling gaan de ogen wijd open. Het kreunen stopt. De man steekt zijn arm omhoog, zijn hand reikt naar haar.

Een vederzachte
aanraking aait
langs haar haren,
neus, om haar
mond. Suus draait
zich glimlachend
op haar rug

Winnares Rita Spijker (54) uit Groningen verdient haar brood met acteren en schrijven. Eerder verschenen van haar drie romans en een bundel korte verhalen. In totaal verkocht ze ruim 150 duizend boeken. Toen ze de oproep voor de wedstrijd zag, besloot ze een poging te wagen. 'Ik wilde geen clichés over seks in steegjes, hotelkamers of wc's. Toen ik voorbij die eerste associaties dacht, kwam er een andere verhaallijn bij me op en die heb ik uitgewerkt. In drie dagen was het klaar.'

'Ben jij het? Lieve, ben jij het?'

Suus voelt de stem als iets warm in haar buik. Warm als smeltende stroop op een pannenkoek.

Ze huivert, raakt met een wijsvinger de rug van zijn hand aan. Dan tilt ze haar lange nachtpon op tot ver boven haar knieën. Als ze aanstalten maakt op het bed te klimmen slaat hij de deken uitnodigend open. De man in de gestreepte pyjama schuift naar de rand van het matras. Even later ligt ze in de warme kom die hij met zijn lichaam om haar rug vormt.

Suus rilt. Er daalt een warme deken op haar neer.

De man luistert naar het nieuwe geluid in zijn kamer. De ademhaling van de vrouw in zijn bed mengt zich met het ruisen van de regen. Hij verbaast zich erover dat de vrouw geen jas draagt, dat ze uit de regen komt en toch droog is.

De warmte om Suus heen is zo verschrikkelijk fijn dat ze er van overstroomt. Ze snuift zachtjes. Even later landt er, als een vogel op zijn nest, een hand op het kussen. Een vleugel vlijt zich tegen haar wang, strijkt langs haar gesloten ogen. De vogel brengt een geur van hooi en lauwe wind met zich mee. Suus snuift de geur diep op.

'Engeltje van me, mijn mooie engel...'

De stem giet meer warme stroop in haar buik. Ze kreunt.

Een vederzachte aanraking aait langs haar haren, neus, om haar mond. Zweeft naar haar hals en sleutelbeen. Suus draait zich glimlachend op haar rug. De hand aarzelt, draait bij de knoopjessluiting. Ze houden hun adem in.

Dan slaakt Suus een hoge kreet. Met een ruk komt ze overeind. Ongeduldig schuift ze de nachtpon omhoog over haar billen. Ze moet rechtop gaan zitten om het onhandige ding uit te kunnen trekken. Opgelucht gooit ze de nachtpon op de grond, gaat liggen en krult zich weer op haar zij. Buiten adem van de inspanning luistert ze naar haar eigen hijgen.

Verbaasd ziet ze in het halfdonker hoe een gestreept pyjamajasje door de lucht vliegt en boven op de witte bult op de grond landt. De man vouwt zijn lichaam opnieuw rond haar rug.

Zijn vleugeltoppen vlinderen, warm en droog als vloeipapier, langs haar lichaam. De huid tintelt onder zijn aanraking. Zelfs de bonkige hardheid van iets tegen haar billen is aangenaam.

Suus stijgt langzaam op naar het zomerblauw van een wolkenloze hemel. Er zijn vogels en vissen met vleugelvinnen die met haar mee vliegen. Er is wind, zo vol en warm dat ze zich erdoor laat dragen. Er is een plotselinge vreugde die haar meevoert. Hoger en hoger en verder en verder. Tot ze met gestrekte armen en een luide lach de zon raakt en raakt en raakt, in schitterende vonken uiteenspat.

Loom, armen en benen wijd, drijft ze mee op langzaam uitdijende cirkels. Als het licht helemaal verdwenen is laat ze zich gelukkig achterover vallen, recht in de wachtende armen van de slaap.

Ze wordt wakker van een paniekerige stem.

'Wat krijgen we nou? Meneer Jacobs! Wat is hier gebeurd? U maakt toch geen misbruik van mevrouw de Wit? Mevrouw heeft alzheimer!'

De hoge stem schreeuwt terwijl er met iets wits en gestreepts gezwaaid wordt.

'Mevrouw de Wit, schande! Wat doet u hier? U moet onmiddellijk naar uw eigen kamer.'

Suus kijkt zoekend om zich heen. Zoals verwacht laat die mevrouw de Wit zich mooi niet zien.

Wel is er een man. Hij fluistert iets.

'Goedemorgen, engeltje.'

Suus sluit haar ogen. Ze wrijft over haar blote buik en zingt.

'Tingeling pannenkoek, stroop met rozijnen...'